ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 13ης Ιανουαρίου 1995 *

Στην υπόθεση C-264/94 P,

Jacques Bonnamy, κάτοικος Bois d'Arcy (Γαλλία), εκπροσωπούμενος από τον Pierre Alt, δικηγόρο στο Sarreguemines, 4, rue du Palais, 57204 Sarreguemines,

αναιρεσείων,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 14 Ιουλίου 1994 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-179/94, Bonnamy κατά Συμβουλίου (που δεν έχει ακόμη δημοσιευτεί στη Συλλογή), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της διατάξεως αυτής,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, F. A. Schockweiler, P. J. G. Kapteyn και C. Gulmann, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, K. N. Κακούρη, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray, D. A. O. Edward (εισηγητή), A. M. La Pergola και J.-P. Puissochet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Tesauro
γραμματέας: R. Grass

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 15 Σεπτεμβρίου 1994, ο Bonnamy άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΟΚ, αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουλίου 1994 στην υπόθεση Τ-179/94, Bonnamy κατά Συμβουλίου (που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή που είχε ασκήσει ο αναιρεσείων δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ.

2 Όπως προκύπτει από τη διάταξη του Πρωτοδικείου, η προσφυγή είχε ως αντικείμενο:

— να κηρυχθεί «ανυπόστατη» ή, τουλάχιστον, άκυρη η δήλωση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 29ης Οκτωβρίου 1993, αποτέλεσμα της οποίας ήταν να περιέλθει σε γνώση των πολιτών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας ότι η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση θα ετίθετο σε ισχύ την 1η Νοεμβρίου 1993,

— να διαπιστωθεί η ακυρότητα της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως αυτή ήταν διατυπωμένη στις 7 Φεβρουαρίου 1992, και της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως αυτή τροποποιήθηκε με τις δηλώσεις της Δανίας.

3 Η Γραμματεία του Πρωτοδικείου μερίμνησε για την κοινοποίηση της εν λόγω προσφυγής στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, το οποίο προέβαλε

ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

4 Πρώτον, όσον αφορά το αίτημα περί κηρύξεως ως ανυπόστατης ή άκυρης της δηλώσεως του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, το Πρωτοδικείο έκρινε, καταρχάς, ότι οι πράξεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου δεν περιλαμβάνονται, βάσει του άρθρου 173, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, μεταξύ αυτών που υπόκεινται σε έλεγχο νομιμότητας εκ μέρους του κοινοτικού δικαστή. Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε ότι το άρθρο 31 της Ενιαίας Ευρωπαϊκής Πράξεως, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο κατά τον οποίο το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο προέβη στην προσβαλλομένη δήλωση, αποκλείει ρητώς την υπαγωγή του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στις διατάξεις της Συνθήκης ΕΟΚ περί της αρμοδιότητας του κοινοτικού δικαιοδοτικού οργάνου και ότι η κατάσταση αυτή διατηρήθηκε με το άρθρο Λ της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.

5 Με βάση τις ανωτέρω σκέψεις, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ήταν αναρμόδιο να αποφανθεί επί της νομιμότητας της δηλώσεως του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου.

6 Δεύτερον, όσον αφορά το αίτημα περί ακυρώσεως της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, το Πρωτοδικείο υπογράμμισε ότι η εν λόγω Συνθήκη δεν συνιστά πράξη οργάνου της Κοινότητας, κατά την έννοια των άρθρων 4 και 173 της Συνθήκης, και ότι, συνακόλουθα, δεν ήταν αρμόδιο να αποφανθεί επί της νομιμότητας των διατάξεών της.

7 Το Πρωτοδικείο καταδίκασε τον προσφεύγοντα στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, περιλαμβανομένων των εξόδων του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

8 Με την αίτησή του αναιρέσεως, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη είναι πεπλανημένη όσον αφορά τους νομικούς λόγους του

απαραδέκτου και της καταδίκης του προσφεύγοντος στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

9 Ως προς το απαράδεκτο της προσφυγής, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Απριλίου 1986 στην υπόθεση 294/83, Οι Πράσινοι κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1986, σ. 1339), τα άρθρα 31 και 2 της Ενιαίας Ευρωπαϊκής Πράξεως, το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως περί προασπίσεως των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, καθώς και τα άρθρα 111, 115 και 116 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

10 Κατά το άρθρο 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, «όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι, εν όλω ή εν μέρει, προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως, εν όλω ή εν μέρει με αιτιολογημένη διάταξη».

11 Δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ούτε η δήλωση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου ούτε η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση συνιστούν πράξεις υποκείμενες, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης, σε δικαστικό έλεγχο νομιμότητας, η ασκηθείσα από τον αναιρεσείοντα αναίρεση κατά της αναγνωρίσεως του απαραδέκτου είναι προδήλως αβάσιμη.

12 Με την αίτησή του αναιρέσεως, ο αναιρεσείων βάλλει περαιτέρω κατά της καταδίκης του από το Πρωτοδικείο στα δικαστικά έξοδα. Ειδικότερα, ο αναιρεσείων φρονεί ότι το Πρωτοδικείο θεώρησε εσφαλμένα με τη διάταξή του το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως ως καθού η προσφυγή, η οποία στρεφόταν κατά του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου.

13 Κατά το άρθρο 51, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, «Δεν χωρεί αναίρεση αποκλειστικά για τον καταλογισμό ή το ύψος της δικαστικής δαπάνης».

14 Απορριφθέντων όλων των λοιπών λόγων του αναιρεσείοντος, ο αφορών τα δικαστικά έξοδα λόγος πρέπει, κατ' εφαρμογή της ανωτέρω διατάξεως, να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

15 Συνεπώς, η αίτηση του αναιρεσείοντος είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

16 Κατ'εφαρμογή του άρθρου 69 του Κανονισμού Διαδικασίας, ελλείψει σχετικού αιτήματος περί των εξόδων, ο αναιρεσείων φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αναίρεση.

2) Ο αναιρεσείων φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Λουξεμβούργο, 13 Ιανουαρίου 1995.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias